

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्रतिज्ञा छ, पावन नबनेसम्म बाबालाई याद गरिरहन्छु, एक बाबालाई नै प्यार गर्नेछु।”

प्रश्न:- समझदार बच्चाहरूले समयलाई देखेर कुनचाहिँ पुरुषार्थ गर्छन् ?

उत्तर:- अन्तमा शरीर छुट्दा एक बाबाकै याद रहोस्, अरू केही पनि याद नआओस्। यस्तो पुरुषार्थ समझदार बच्चाहरूले अहिलेदेखि गरिरहन्छन् किनकि कर्मातीत बनेर जानु छ। यसको लागि यस पुरानो शरीरबाट ममत्व निकाल्दै जाऊ। अब हामी बाबाको पासमा गइरहेका छौं।

गीत:- न वह हमसे जुदा होंगे.....

ओम् शान्ति। बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। बच्चाहरूले बाबासँग प्रतिज्ञा गर्छन्- बाबा हामी हजुरको बनेका छौं। अन्तसम्म, जबसम्म हामी शान्तिधाममा पुगौं, हजुरलाई याद गरेर जन्म-जन्मान्तरको पाप जुन शिरमाथि छन् त्यसलाई जलाउँछौं। यसलाई नै योग अग्नि भनिन्छ, अरू कुनै उपाय छैन। पतित-पावन वा श्री श्री १०८ जगतगुरु एकलाई नै भनिन्छ। उहाँ नै जगतका पिता, जगतका शिक्षक, जगतका गुरु हुनुहुन्छ। रचनाको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान बाबाले नै दिनुहुन्छ। यो पतित दुनियाँ हो, यसमा एक जना पनि पावन हुन असम्भव छ। पतित-पावन बाबाले नै सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। तिमी पनि उहाँको बच्चा बनेका छौ। जगतलाई पावन कसरी बनाउने, यो तिमीले सिक्किरहेका छौ। शिवको अगाडि त्रिमूर्ति अवश्य हुनुपर्छ। यो पनि लेख्नु छ- दैवी राज्य तपाईंको जन्मसिद्ध अधिकार हो, त्यो पनि अहिले कल्पको संगमयुगे। स्पष्ट नलेखेसम्म मनुष्यले केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। र, दोस्रो कुरा केवल बी.के. नाम जुन लेख्छौ, त्यसमा प्रजापिता अक्षर जरूरी छ किनकि ब्रह्मा नाम पनि धेरैको हुन्छ। प्रजापिता ब्रह्माकुमारी ईश्वरीय विश्व-विद्यालय लेख्नुपर्छ। तिमी जान्दछौ- पत्थर समान भएको विश्वलाई पावन, पारस त एक बाबाले नै बनाउनुहुन्छ। यस समयमा एक जना पनि पावन छैनन्। सबै एक-अर्कासँग लड्दै गाली दिइरहन्छन्। बाबाको लागि पनि भनिदिन्छन्- कछुवा-गोही अवतार। अवतार कसलाई भनिन्छ ? यो पनि बुझ्दैनन्। अवतार त हुन्छ नै एकको। त्यो पनि अलौकिक रीतिले शरीरमा प्रवेश गरेर विश्वलाई पावन बनाउनुहुन्छ। अरू आत्माहरूले त आ-आफ्नो शरीर लिन्छन्, उहाँको त आफ्नो शरीर छैन। तर ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ भने ज्ञान कसरी दिनुहुन्छ ? शरीर चाहिन्छ नि। यी कुरालाई तिमी बाहेक अरू कसैले जान्दैनन्। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन्नु- यो बहादुरीको काम हो। महावीर अर्थात् वीरता देखाएका छन्। यो पनि वीरता हो, जुन काम संन्यासीहरूले गर्न सक्दैन, त्यो तिमीले गर्न सक्छौ। बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ- तिमी यसरी गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र बन तब नै उच्च पद पाउन सक्छौ। नत्र विश्वको बादशाही कसरी मिल्न सक्छ ? यो हो नै नरबाट नारायण बन्ने पढाइ। यो पाठशाला हो। धेरैले पढ्छन् त्यसैले लेख “ईश्वरीय विश्व विद्यालय”। यो त बिल्कुल ठीक अक्षर छ। हामी विश्वको मालिक थियौं, हिजोको कुरा हो। अहिलेसम्म पनि राधे-कृष्ण अथवा लक्ष्मी-नारायणका मन्दिर बनिरहन्छन्। कतिले त फेरि पतित मनुष्यको पनि बनाउँछन्। द्वापरदेखि त छन् नै पतित मनुष्य। कहाँ शिवको, कहाँ देवताहरूको मन्दिर बनाउनु, कहाँ यी पतित मनुष्यहरूको। यी कुनै देवता कहाँ हुन् र। त्यसैले

बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- यी कुरामा राम्रोसँग विचार सागर मन्थन गर। बाबाले त सम्भाइरहनुहुन्छ- दिन-प्रतिदिन लेखाइ परिवर्तन भइरहन्छ। यस्तो होइन, पहिले नै किन यस्तो बनाउनु भएन। यस्तो भनिदैन पहिले नै किन मनमनाभवको अर्थ यसरी सम्भाउनु भएन। अरे ! शुरूमै यस्तो यादमा टिक्न कहाँ सक्छौ। धेरै कम बच्चाहरू छन्, जसले हरेक कुराको जवाफ राम्ररी दिन सक्छन्। तकदीरमा उच्च पद छैन भने टिचरले पनि के गर्न सक्छ। यस्तो त होइन, आशीर्वादबाट उच्च बनादिन्छन्। आफूलाई हेर्नु छ- मैले कस्तो सेवा गर्छु ? विचार सागर मन्थन चल्यो। गीताको भगवान् को ? यो चित्र धेरै मुख्य छ। भगवान् निराकार हुनुहुन्छ, उहाँले ब्रह्माको शरीर विना त सुनाउन सक्नुहुन्न। उहाँ आउनु हुन्छ नै ब्रह्माको तनमा, संगमयुगमा। नत्र ब्रह्मा-विष्णु-शंकर के कामका लागि हुन् त। जीवनी हुनुपर्छ नि। कसैले पनि जान्दैन। ब्रह्माको लागि भन्छन्- १०० भुजा भएको ब्रह्माको पासमा जाऊ, १००० भुजावाला ब्रह्माको पासमा जाऊ। यसमा पनि एउटा कहानी बनेको छ। प्रजापिता ब्रह्माका यति धेरै बच्चाहरू छन् नि। यहाँ आउँछन् नै पवित्र बन्न। जन्म-जन्मान्तर अपवित्र बन्दै आएका छन्। अब पूरा पवित्र बन्नु छ। श्रीमत मिलेको छ- म एकलाई याद गर। कसै-कसैले त अहिलेसम्म पनि बुझ्दैनन् हामीले याद कसरी गर्ने ? अलमलिन्छन्। बाबाको बनेर यदि विकर्माजित बन्दैन, पाप काटिदैन, यादको यात्रामा रहदैन भने के पद पाउँछ ? हुन त समर्पित छौ तर त्यसबाट के फायदा ? जबसम्म पुण्य आत्मा बनेर अरूलाई बनाउँदैनौ भने उच्च पद पाउन सक्दैनौ। मलाई जति कम याद गर्छौ त्यति कम पद पाउँछौ। डबल ताजधारी कसरी बन्न सक्छौ ? फेरि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ढीलो आउँछौ। यस्तो होइन, मैले सबै कुरा समर्पित गरेको छु यसैले डबल सिरताज बन्छु। होइन। पहिले दास-दासी बन्दा-बन्दै फेरि पछि गएर थोरै मिल्छ। धेरैलाई यो अहंकार रहन्छ- म त समर्पित हुँ। अरे, याद विना के बन्छौ ? दास-दासी बन्नुभन्दा त साहुकार प्रजा बन्नु राम्रो हो। दास-दासी पनि कृष्णको साथमा कहाँ भुल्न पाउँछन् र। यी धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्, यसमा धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। थोरैमा खुशी हुनु छैन। म पनि राजा बन्छु। यसरी त फेरि धेरै राजा बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- पहिलो मुख्य हो यादको यात्रा। जो राम्रोसँग यादमा रहन्छन्, उनीहरूलाई खुशी रहन्छ। बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। सत्ययुगमा खुशी-खुशी एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। यहाँ त रुन थाल्छन्, सत्ययुगको कुरा बिसिसकेका छन्। वहाँ त शरीर यसरी छोड्छन्, जसरी सर्पको उदाहरण छ नि। यो पुरानो शरीर अब छोड्नु छ। तिमी जान्दछौ- हामी आत्मा हौं, यो त पुरानो शरीर अब छोड्नु नै छ। समझदार बच्चाहरू जो बाबाको यादमा रहन्छन्, उनीहरूले त भन्छन्- बाबाको यादमा नै शरीर छोड्नु फेरि गएर बाबासँग मिलूँ। कुनै पनि मनुष्यलाई कसरी मिल्न सकिन्छ, यो थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूलाई मार्ग मिलेको छ। अहिले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, जीवन छँदै मरेका छौ तर आत्मा पनि पवित्र बन्नु पर्‍यो नि। पवित्र बनेर फेरि यो पुरानो शरीर छोडेर जानु छ। सम्भन्छन्- कर्मातीत अवस्था होस् अनि यो शरीर छुटोस्। तर कर्मातीत अवस्था भएपछि शरीर आफैँ छुट्छ। बस्, अब म बाबाको पासमा गएर रहन्छु। यस पुरानो शरीरसँग मानौं घृणा आउँछ। सर्पलाई पनि पुरानो खालसँग घृणा आउँछ होला नि। तिम्रो नयाँ खाल तयार भइरहेको छ, तर जब कर्मातीत अवस्था हुन्छ। पछि गएर तिम्रो यस्तो अवस्था हुन्छ। बस्, अब हामी गइरहेका छौं। लडाईको पनि पूरा तयारी हुन्छ। विनाशको सारा आधार

तिम्रो कर्मातीत अवस्थामा निर्भर छ । अन्त्यमा सबै नम्बरवार कर्मातीत अवस्थामा पुग्छन् । कति फायदा छ । तिमी विश्वको मालिक बन्छौ त्यसैले बाबालाई कति याद गर्नुपर्छ । तिमी देख्नेछौ- कति यस्ता पनि निक्लिन्छन् जसले उठ्दा-बस्दा बाबालाई याद गरिरहन्छन् । मृत्यु सामुन्ने खडा छ । अखबारमा यस्तो देखाउँछन्, मानौं अब छिट्टै लडाई लाग्छ । ठूलो लडाई लागेपछि बमहरू गिर्नेछन् । समय लाग्दैन । समझदार बच्चाहरूले सम्झन्छन्, बेसमझले केही पनि बुझ्दैनन् । अलिकति पनि धारणा हुँदैन । हो-हो मात्र भनिरहन्छन्, केही पनि बुझ्दैनन् । यादमा रहँदैनन् । जो देह-अभिमानमा रहन्छन्, यो दुनियाँ याद रहन्छ, उनीहरूले के बुझ्न सक्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानी बन । देहलाई भुल्नु छ । पछि गएर तिमीले धेरै कोसिस गर्न थाल्नेछौ, अहिले तिमीले बुझ्दैनौ । पछि गएर धेरै-धेरै पछुताउँछौ । बाबाले साक्षात्कार पनि गराउनुहुन्छ । यो-यो पाप गरेका छौ । अब खाऊ सजाय । पद पनि हेर । शुरुमा पनि यस्तो साक्षात्कार गथ्यौं, फेरि अन्त्यमा पनि साक्षात्कार गर्नेछौं ।

बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो इज्जत नगुमाऊ । पढाइमा लाग्ने पुरुषार्थ गर । आफूलाई आत्मा सम्भरेर म एकलाई याद गर । उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । दुनियाँमा कोही पतित-पावन छैन । शिव भगवानुवाच, जबकि भनिन्छ सर्वका सद्गति दाता पतित-पावन एक । उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन् । तर जब आफूलाई आत्मा बिन्दु सम्भून् तब बाबाको याद आउँछ । तिमीले जान्दछौ- हाम्रो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ, त्यो कहिल्यै विनाश हुँदैन । यो सम्भूनु कुनै सानीमाँको घर होइन । भुल्छन् यसैले कसैलाई सम्झाउन सक्दैनन् । देह-अभिमानले सबैलाई मारेको छ । यो मृत्युलोक बनेको छ । सबै अकालमा मरिरहन्छन् । जसरी जनावर-पंक्षी आदि मर्छन् त्यसरी नै मनुष्य पनि मर्छन्, फरक केही छैन । लक्ष्मी-नारायण त अमरलोकका मालिक हुन् नि । अकाले मृत्यु वहाँ हुँदैन । दुःख नै हुँदैन । यहाँ त दुःख हुन्छ अनि गएर मर्छन् । अकाले मृत्यु आफैँले ल्याउँछन्, यो लक्ष्य धेरै उच्च छ । कहिले पनि विकारी दृष्टि नबनोस्- यसमा मेहनत छ । यति उच्च पद पाउनु कुनै सानीमाँको घर होइन । साहस चाहिन्छ । नत्र सानो कुरामा पनि डराउँछन् । कुनै बदमास भित्र घुस्यो, हात लगायो भने डन्डा लगाएर भगाउनुपर्छ । डरपोक कहाँ बन्नु छ । शिवशक्ति पाण्डव सेना गाइएको छ नि, जसले स्वर्गको द्वार खोल्छन् । नाम प्रसिद्ध छ त्यसैले फेरि यस्तो साहस पनि चाहिन्छ । जब सर्वशक्तिमान् बाबाको यादमा रहन्छौ तब त्यो शक्तिले प्रवेश गर्छ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नु छ । यस योग अग्निले नै विकर्म विनाश हुन्छन् फेरि विकर्माजित राजा बन्छौ । मेहनत छ यादको । जसले गर्छ, त्यसले पाउँछ । अरूलाई पनि सावधान गर्नु छ । यादको यात्राले नै बेडा पार हुन्छ । पढाइलाई यात्रा भनिदैन । त्यो हो शारीरिक यात्रा, यो हो रूहानी यात्रा, सीधा शान्तिधाम आफ्नो घर जान्छौ । बाबा पनि घरमा रहनुहुन्छ । मलाई याद गर्दा-गर्दै तिमी घरमा पुग्छौ । यहाँ सबैलाई पार्ट बजाउनु छ । ड्रामा त अविनाशी चलि नै रहन्छ । बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनुहुन्छ- एक त बाबाको यादमा बस र पवित्र बन, दैवीगुण धारणा गर । जति सेवा गर्छौ उति उच्च पद पाउँछौ । कल्याणकारी अवश्य बन्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा याद रहोस् सर्वशक्तिमान् बाबा हाम्रो साथमा हुनुहुन्छ, यस स्मृतिद्वारा शक्ति प्रवेश हुन्छ, विकर्म विनाश हुन्छ । शिवशक्ति पाण्डव सेना नाम छ, त्यसैले बहादुरी देखाउनु छ, डरपोक बन्नु हुँदैन ।
- २) जीवन छँदै मरिसकेपछि यो अभिमान नआओस्— म त समर्पित हुँ । समर्पित भएर पुण्य आत्मा बनेर अरूलाई बनाउनु छ, यसैमा फायदा छ ।

वरदानः— लक्ष्य र मंजिललाई सदा सामुन्ने राखेर तिब्र पुरुषार्थ गर्ने सदा होली र हेप्पी भव

ब्राह्मण जीवनको लक्ष्य हो कुनै हदको आधार बिना सदा आन्तरिक खुशीमा रहनु । जब यो लक्ष्य बदलेर हदको प्राप्तिको साना-साना गल्लीहरूमा फँस्न पुग्छौ अनि मंजिलदेखि टाढा हुन पुग्छौ । त्यसैले जे भए पनि, हदको प्राप्तिको त्याग गर्न परे पनि त्यसलाई छोडिदेऊ तर अविनाशी खुशीलाई कहिले नछोड । होली र हेप्पी भवको वरदानलाई स्मृतिमा राखेर तीब्र पुरुषार्थद्वारा अविनाशी प्राप्ति गर ।

स्लोगनः— गुण सम्पन्न बनेर गुणहरूको दान दिदै जाऊ— यो नै सबैभन्दा ठूलो सेवा हो ।

✽ **शब्दार्थः—** खाल— छाला, सरेण्डर— समर्पित